

Tillbaka i Europa, Basel

Utdrag från ett brev av Sadananda
till Vamandas, Hella och vänner 19 juni 1961

Till svenska: Kid Samuelsson
© Kid Samuelsson 2010

Vänner,

Jag är ledsen att jag ännu inte får sitta hos Er och lyssna när författaren Walther Eidlitz, som jag känner som Vamandas, berättar för Er om en livs- och världsåskådning som leder till en *djupare* förståelse av allt Vara, Existensens vad, hur och varför, än den som vi vanligen har i världen.

Ni får inte glömma bort att Evig Kraft, där den råder och verkar i världen, uttrycker sig i enlighet med rådande tids och kulturs tankemönster – och för att från sådana föredrag som Vamandas håller verkligen få bära med sig ett sakligt, positivt värde hem och in i sitt eget liv, måste man försöka se igenom den skenbart indiska dräkten och se grunden – ty sann Kunskap förmedlas till *mänskligheten* och är aldrig indisk, asiatisk, europeisk eller afrikansk.

Alltsedan barndomen har vi alla fostrats till en bestämd världsbild och denna världsbild bestämmer våra tankar, våra åskådningar och föreställningar, vilka vi lätt alltför kvickt gör till absoluta föreställningar, de enda möjliga och rätta.

Om Ni *försöker* att vara helt som barn och glömma allt som Ni tycker Er veta, tro och ha förstått, om ni försöker att under en bestämd tid sätta detta inom parentes och vara helt stilla och en gång låta något *helt* Annorlunda ha sin verkan på Er, då kan Ni, efter det att Ni har återvänt hem, objektivt bedöma om Ni har erhållit något nytt, något *djupare* än det Ni redan hade eller *inte*.

Ni får *inte* vara romantiska, sentimentala, utan måste vara helt stilla och sakliga och *tänka* med; och fråga – om och omigen fråga – *vilka* är vi, varför är vi här, till vilket syfte, och vad gömmer sig bakom det uppbyggliga skådespelet av miljoner universa, vilka ömsom förgår, ömsom uppstår och ömsom blomstrande rör sig i rummet.

Behöver vi inte alla en inre säkerhet som skänker oss kraften att se på vårt och alla universas blivande och försvinnande som på en färgrik, snabbt växlande ridå, bakom vilken det *Egentliga*, det *Väsentliga* sker? En säkerhet, som den hos en solstråle som strålar in i mörkret och skenbart våldförs i former av stoft, dimma och moln, men ändå vet att den *oförlorbart tillhör Solen*, tillhör Gud, om Ni så vill, och är Ljus, av Guds Egen natur – en säkerhet, som skänker en klar Kunskap om att vi ju egentligen inte alls är män, kvinnor, europeer eller indier, utan i grunden av vårt väsen är bestämda att *tjäna* Gud och dem som tjänar Honom, och därmed kunna gestalta övergången för oss och medmänniskorna på ett härligt sätt och skapa en hög, ljus värld där vi hjärtligt kan förstå varandra, istället för en

kaotisk värld, där vi i vår levnadskamp bekämpar varandra, och där även de bästa människor urartar till blott intellektuella, själsligt komplicerade djur.
Låt oss lära oss se världarna och Gud – från Centrum, utifrån Medelpunkten, inte längre från periferin, som vi är vana vid.

Om vi kallar detta Centrum eller denna Medelpunkt för Krishna, såsom Vedas gör, kan jag skicka Er min egen Lärares välsignelse – ”Krishne matir astu” – må våra tankar vara inriktade på Honom, Medelpunkten.

Jag befinner mig nu på sjukhuset och vet inte när jag kan vara hos Er – i Ert kära land, som jag har att tacka för så mycket, så mycket – men om Ni alla skulle vilja sträva mot Krishna, till Medelpunkten, är jag säker på att kraften från just denna Medelpunkt ska föra mig till Er. Trots alla skenbara hinder är jag nu i Schweiz redan närmare Er än jag var i Indien.

På återseende!

Er gamle och nye vän
Sadananda